

til at foretage noget over paa en anden, og navnlig ikke den Blygt, at komme med Forslag om, hvad der skal gøres.

Forespørgeren (Bernitsen): Hvad Spørgsmaalet om Ejendomsretten angaar, skal jeg ikke fortsætte Debatten videre, da det forekommer mig, at den ærede Minister selv i sin sidste Tale var ved at hale lidt ind paa det mærkelige Standpunkt, han kom til i sit første Foredrag. Jeg skal kun yderligere til Støtte for min Betragtning henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, hvorledes dette Forhold faktisk er, at nemlig Sogneraadene have fuldstændig Ret til — og flere have ogsaa gjort det — at optage Gæld paa Skolebygningerne, de have pantsat deres Skolebygning. Naar de f. Eks. skal have Penge til en Udvidelse af Bejvæsenet, som de ikke vilde udskrive det enkelte Aar paa den aarlige Skatteligning, saa have de optaget Prioritetslaan og sat Skolebygningerne i Pant. Tror den ærede Minister ikke, at hvis Kommunen undlod at opfylde sine Forpligtelser i saa Henseende med Hensyn til Renter og Afdrag, Kreditorerne saa vilde have Ret til vedkommende Skolebygning? Saa nyttede det vist ikke Sogneraadet at styde sig ind under den ærede Ministers Mening, at Skolebygningen er Skolevæsenets og ikke Kommunens. — Da jeg før henholdt mig til Monrads Udtalelser under Behandlingen af Skoleloven af 1856, saa glemte jeg at sige, at Monrad, der hævdede samme Standpunkt, som jeg her har gjort gældende, den Gang var Over-skoleinspektør for Landets Skolevæsen. Det var ham, der skulde gennemføre Loven, og det vilde dog være mærkeligt, hvis han ikke havde forstaaet den Lov, han som Over-skoleinspektør skulde gennemføre. Den ærede Minister holder sig til den gamle Anordning af 29de Juni 1814 § 1 og følgende, siger han. Men i den Anordning staar der kun ganske i Almindelighed, at der ikke maa henlægges flere Børn til en fast Skole, end at det kan blive muligt for Skolelæreren at have det fornødne Tilsyn med Børnene og tilbørligt at undervise dem. Der staar ikke et Ord i saa Henseende om et bestemt Børneantal. Saa kom Loven af 8de Marts 1856, som giver bestemte Regler. Nu hører jeg den besynderlige Fortolkning af den ærede Minister, at denne Lovs Mening egentlig kun var at pligte Ministeren, og at den slet ikke har afgjort noget som helst overfor Befolkningen og Kommunerne; kun fordi Lovgivningsmagten af 1856 ikke mente, at Ministeren holdt sig Loven af 1814 fuldstændig efterrettelig, vilde han have en lille Opstrammer, for at

han ikke maatte se gennem Fingre med, naar Børneantallet i en Skole blev 100 eller derover. Men saa forstaaer jeg sandelig ikke den Motivering, som den daværende Kultusminister gav sit Skoleforslag, han sagde ikke et Ord derom, men netop det stil modsatte. At den ærede Minister saaledes er i Strid med sine Forfædre, vil jeg kun fremhæve som et karakteristisk Træk af, hvorledes man kan komme til modsat Resultat af, hvad der har været Forsættningen for Loven, da den blev givet.

Idet jeg slutter disse Bemærkninger, skal jeg kun udtale min Glæde og Tilfredsstillelse over den Forhandling, der er bleven ført, idet jeg vil konstatere, at der, naar jeg undtager Ministeren selv, ikke er fremkommet nogen Udtalelse imod den Betragtning, som jeg har gjort gældende, medens der derimod fra flere Medlemmers Side er ydet fuld Tilslutning til den Opsættelse, jeg har af dette Forhold. — Der kaldt en Udtalelse før fra det ærede Medlem for Bejle Amts 2den Valgkreds, som lod paa, at Ministeren burde tie, medens Retten sidder. Jeg vil dertil knytte den Bemærkning, at jeg knap har forstaaet den ærede Ministers Udtalelse saaledes, som det ærede Medlem for Bejle Amts 2den Valgkreds har forstaaet den paa det Punkt. Jeg vil nemlig haabe, at den ærede Minister af den Forhandling, som her er ført, maa tage Anledning til ikke nu at fortsætte med at paabyde Oprettelse af nye Lærere med deraf følgende Ansættelse af nye Skolelærere, førend denne Sag har funden sin Afgørelse ved Højesteret, og jeg forventer, at den ærede Minister ikke vil forhindre, men tværtimod foranledige, at Spørgsmaalet nu, da det er blevet Genstand for retslig Afgørelse, maa finde sin endelige Afgørelse ved en Højesterets Dom. Hermed skal jeg tillade mig at slutte min Forespørgsel.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem for Bejle Amts 2den Valgkreds (Berg) har Ordet for en kort Bemærkning.

Berg: Jeg vilde dog gerne høre den ærede Minister, om det er mig eller den ærede Forespørger, der i det af ham nu sidst berørte Punkt har opfattet den ærede Minister rigtig, om Misforstaaelsen er paa min eller den ærede Forespørgers Side. Dette ønskede jeg oplyst. Og dernæst vilde jeg gerne høre, om det er den ærede Ministers Agt nu at hvile med Forsølgelsen f. Eks. mod Sogneraadetovre i Sydbyn, hvem man har givet det samme Raaleg. Sogneraadet har saa nægtet at gøre det, hvorefter Ministeren er